

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 024832 24 U
Tuzla 17.03.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, sudija Amira Ferizbegović, uz sudjelovanje zapisničara Nine Stjepanović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužitelja S.A., iz T., kojeg zastupa punomoćnik Sanela Džanić, advokat iz Tuzle, protiv rješenja tuženog Ministarstva zdravstva Tuzlanskog kantona, ulica Rudarska broj 72., broj 13/1-33-119-1/24 od 20.05.2024. godine, u upravnoj stvari ostvarivanja prava na hitnu medicinsku pomoć, donio je dana 17.03.2025. godine slijedeću:

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužitelj je dana 12.06.2024. godine, ovom sudu podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

U tužbi se između ostalog posebno ističe: da je u Odluci direktora prvostepenog organa od 18.01.2024. godine prigovor pacijenta N.M. prihvaćen kao osnovan; da je u obrazloženju te Odluke navedeno da je predmet prigovora kvalitet medicinske usluge, sadržaj medicinske usluge i odnos prema pacijentu od strane tužitelja, medicinskog tehničara u Službi hitne medicinske pomoći; da je dalje u sadržaju odluke navedeno, da je proveden postupak utvrđivanja osnovanosti prigovora pacijenta, i da se na navode pacijenta izjasnio i tužitelj kao i načelnik Službe hitne medicinske pomoći; da je na taj način, po mišljenju tužitelja i on sudjelovao u postupku svojim pismenim očitovanjem i viđenjem predmetnog događaja, smatrajući da je u cijelosti postupio etički i u skladu sa procedurom „Trijaža pacijenata u Službi hitne medicinske pomoći u JZNU Dom Zdravlja Tuzla“ i u skladu sa pravilima struke; da je direktor pomenute ustanove smatrao da je takav odnos prema pacijentu pogrešan i kao takav šteti imidžu i ugledu te ustanove; da je po mišljenju tužitelja, na taj način posredno utvrđena odgovornost tužitelja, odnosno da je utvrđen njegov pogrešan odnos prema pacijentu u datom trenutku; da, cijeneći da tužitelj osim ove tužbe nema drugih pravnih mogućnosti da pobija predmetnu Odluku od 18.01.2024. godine i osporeno rješenje tuženog, podnosi ovu tužbu.

Tužbom je predloženo da sud donese presudu kojom se tužba uvažava i poništava u cijelosti osporeno rješenje i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

Tužitelj je opredijelio i troškove, a isti se sastoje od naknade za sastav tužbe od strane kvalifikovanog punomoćnika – advokata u iznosu od 240,00 KM, zajedno sa 40,80 KM PDV-a.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva i razloga iz tužbe, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na

tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja u spisima slijedi da je osporenim aktom odbačena žalba tužitelja, izjavljena protiv odluke Javne zdravstveno – nastavne ustanove Dom zdravlja „Dr. Mustafa Šehović“ Tuzla, broj 16-01-2825-2/24 od 18,04,2024. godine, kojom je prihvaćen prigovor pacijenta N.M., kao osnovan.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je prvostepenom organu, pacijent N.M. dana 09.04.2024. godine podnio prigovor na kvalitet medicinske usluge, sadržaj medicinske usluge i odnos prema njemu, kao pacijentu, od strane tužitelja, medicinskog tehničara u Službi hitne medicinske pomoći; da je u prigovoru N.M. iznio, da je dana 04.01.2024. godine na radnom mjestu u Poslovnici Elektrodistribucije Tuzla osjetio zdravstvene tegobe, i to intenzivnu glavobolju i osjećaj pulsiranja u glavi, nemoć i osjećaj treperenja u cijelom tijelu, da se osjećao jako loše i da je zamolio radnog kolegu E.Č. da ga odveze do najbliže Službe hitne medicinske pomoći; da se dolaskom u Službu hitne pomoći obratio radniku, koji je bila na šalter sali, da mu je objasnio svoje stanje i da je naglasio, da se osjeća jako loše; da je taj radnik rekao tužitelju da se obrati u porodičnu medicinu, ali da je tužitelj odgovorio da se njegov porodični ljekar nalazi u Puračiću, te da smatra da je njegovo stanje takvo da mu je potreban hitan pregled; da je N.M., još dva puta insistirao kod pomenutog radnika da mu je potreban hitan pregled, da se osjeća jako loše ali je njegov odgovor ponovno bio da se obrati u porodičnu medicinu u Domu Zdravlja Tuzla i samim tim odbio je da ga primi u Službu hitne pomoći, koja je tada bila potpuno prazna; da je nakon toga N.M. sačekao neko vrijeme ispred hitne pomoći i kako se u međuvremenu osjetio malo bolje, vratio se sa kolegom na posao, odmarao se, kako bi bio u stanju otići do doktora u Lukavac; da se ubrzo nakon toga N.M. pogoršalo stanje, pozlilo mu je i pao je, kolege su mu pozvale Službu hitne pomoći i u tom trenutku N.M. je izgubio mogućnost govora i kontrolu desne strane tijela, nakon čega je došlo vozilo hitne pomoći i odvežen je direktno na UKC Tuzla; da je u daljem sadržaju prigovora N.M. naveo da je zahvalan doktorici koja je bila u prijemu hitne pomoći, koja je prepoznala šta se dešava i spasila mu život; da je navedeni prigovor N.M. podnio prvostepenom organu kako bi se preduzele potrebne radnje protiv tužitelja – uposlenika hitne pomoći na šalteru, za neodgovorno ponašanje i odbijanje da ga primi unatoč lošem stanju; da je u prvostepenoj odluci navedeno i da je dostavljen nalaz Klinike za neurologiju i Klinike za fizikalnu rehabilitaciju Tuzla; da je načelnik Službe hitne medicinske pomoći dr. L.K.M. u očitovanju na predmetni prigovor iznijela navode koje joj je prepričao tužitelj; da je tužitelj u očitovanju na predmetni prigovor izjavio da se dana 04.01.2024. godine na šalter hitne pomoći, javio NN pacijent i žalio se na glavobolju i blagu mučninu, te tom prilikom je rekao da isto traje već nekoliko dana i da je trenutno na poslu, te želi da se pregleda jer mu je teško raditi; da je na dalje upite tužitelja rekao da ima visok pritisak i da pije terapiju, te da je mjerio pritisak prije dolaska i isti je bio 150/90 i pored popijene terapije; da je tužitelj dalje izjavio, da je iz razgovora sa pacijentom vidio da je apsolutno svjestan, komunikativan, orijentisan, uredne i očuvane vanjštine, skoncentrisan, urednog hoda i misaonog toga pokreta i da nije zapazio bilo kakve asimetrije na licu i tijelu generalno; da je pacijentu potreban pregled i kontrola pritiska, te da se javi porodičnom ljekaru zbog uvida u historiju bolesti i eventualno korekcije terapije i dodatnih pretraga; da je pacijent odgovorio da se liječi u Lukavcu, na šta tužitelj navodi da je odgovorio da ne treba da ide u Lukavac već da odmah ode u Službu porodične medicine u Domu Zdravlja Tuzla, koja je desetina metara od Službe hitne pomoći; da je kasnije tužitelj bio na terenu i negdje oko 12 i 30 upućeni su u prostorije Elektrodistribucije Zlokovac i tom prilikom na licu mjesta zatekli su pacijenta izmijenjene svijesti, otežanog govora, preznojenog kojem su pružili hitnu

medicinsku pomoć, zbrinuli ga, aplicirali terapiju i transportovali na Kliniku za neurologiju; da je po završenoj intervenciji i transportu tužitelj opisao doktorici šta se ujutru desilo i da se radi o istoj osobi, koja je već dolazila u prostorije Službe hitne pomoći.

Prvostepeni organ je cijeneći prethodno izneseno zaključio da tužitelj nije postupio etički, niti u skladu sa procedurom „Trijaža pacijenta u Službi hitne medicinske pomoći JZU Dom Zdravlja Tuzla“ i pravilima struke.

Shodno iznesenom prvostepeni organ je dalje naveo, da je odnos tužitelja prema pacijentu pogrešan i da kao takav šteti imidžu i ugledu prvostepenog organa, kao reprezentativnoj ustanovi u primarnoj zdravstvenoj zaštiti, iz kojih razloga je odlučeno kao u dispozitivu odluke.

Na pomenutu odluku, tužitelj je izjavio žalbu, koju je tuženi odbacio, kao izjavljenu od neovlaštene osobe.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da u upravnom postupku provedenom po prigovoru N.M. nije došlo do povreda Zakona o pravima, obavezama i odgovornostima pacijenata, ("Službene novine Federacije BiH" broj: 40/10), kao ni Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98, 48/99 i 61/22).

Naime, što se tiče pravilnosti primjene materijalnog prava, sud smatra da su za odlučivanje u ovoj upravnoj stvari relevantne odredbe člana 41. stav 1., člana 42. stav 1., i člana 43. stav 1 Zakona o pravima, obavezama i odgovornostima pacijenata, kojim je propisano:

Pravo na prigovor

Član 41. stav 1.

„Pacijent kome je uskraćeno pravo na zdravstvenu zaštitu, odnosno pacijent koji nije zadovoljan pruženom zdravstvenom uslugom, odnosno postupkom zdravstvenog ili drugog radnika zdravstvene ustanove, može podnijeti prigovor direktoru zdravstvene ustanove odnosno nosiocu odobrenja za privatnu praksu.

Prigovor se podnosi neposredno ili pisanim putem.

Član 42. stav 1.

Pacijent koji nije zadovoljan odlukom direktora zdravstvene ustanove, odnosno nosioca odobrenja za privatnu praksu, ima pravo zaštitu svojih prava zatražiti kod nadležnog ministra zdravstva, u roku od 15 dana od dana prijema odluke.

Član 43. stav 1.

Protiv konačnog rješenja nadležnog ministra zdravstva iz člana 42. stav 2. ovog zakona, pacijent može tražiti zaštitu svojih prava kod nadležnog suda u skladu sa zakonom.

Iz sadržaja odredaba člana 41. stav 1., 42. stav 1. i 43 stav 1. Zakona o pravima, obavezama i odgovornostima pacijenata, vidljivo je da pacijent kome je uskraćeno pravo na zdravstvenu zaštitu, odnosno pacijent koji nije zadovoljan pruženom zdravstvenom uslugom, odnosno postupkom zdravstvenog ili drugog radnika zdravstvene ustanove, može podnijeti prigovor direktoru zdravstvene ustanove odnosno nosiocu odobrenja za privatnu praksu, i da pacijent koji nije zadovoljan odlukom direktora zdravstvene ustanove, odnosno nosioca odobrenja za privatnu praksu, ima pravo zaštitu svojih prava zatražiti kod nadležnog ministra zdravstva, te da protiv konačnog rješenja nadležnog ministra zdravstva iz člana 42. stav 2. ovog zakona, pacijent može tražiti zaštitu svojih prava kod nadležnog suda u skladu sa zakonom.

S druge strane odredbom člana 221. Zakona o upravnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", broj : 2/98, 48/99 i 61/22) propisano je, da protiv rješenja donesenog u prvom stupnju stranka ima pravo žalbe.

U konkretnom slučaju je pacijent N.M., dana 09.04.2024. godine podnio prigovor prvostepenom organu jer mu je uskraćeno pravo na zdravstvenu zaštitu. Dakle, N.M. je bio stranka u tom postupku, u smislu odredbe člana 41. stav 1 Zakona o pravima, obavezama i odgovornostima pacijenata, koji bi dalje u smislu odredbe člana 42. stav 1. istog Zakona mogao izjaviti žalbu na pomenutu Odluku i dalje u smislu odredbe člana 43. stav 1. istog Zakona može tražiti zaštitu svojih prava kod nadležnog suda u skladu sa zakonom.

Stoga, i po mišljenju suda, pravilno je postupio tuženi kada je žalbu tužitelja odbacio, kao izjavljenu od neovlaštene osobe, jer tužitelj nije bio stranka u tom upravnom postupku i odlukom prvostepenog organa nije rješavano o izvjesnom pravu ili obavezi tužitelja već o prigovoru pacijenta N.M. na kvalitet pružene zdravstvene usluge u Službi hitne medicinske pomoći JZNU Dom zdravlja Tuzla, koji, kao pacijent, ukoliko je nezadovoljan odlukom direktora zdravstvene ustanove, ima pravo zaštitu svojih prava zatražiti kod nadležnog ministra zdravstva.

Cijeneći izneseno, ukazuju se neosnovanim tužbeni navodi, prema kojim tužitelj smatra, da je odlukom prvostepenog organa na posredan način tužitelj odgovoran, (jer je direktor pomenute ustanove smatrao da je takav odnos prema pacijentu pogrešan i kao takav šteti imidžu i ugledu te ustanove), te da smatra, da je sudjelovao u postupku svojim pismenim očitovanjem i viđenjem predmetnog događaja.

Ovo iz razloga, što je iz same odluke prvostepenog organa vidljivo, da se nije odlučivalo o izvjesnom pravu ili obavezi tužitelja, niti da je tužitelj zbog opisanih postupaka proglašen odgovornim, odlučivalo se o prigovoru pacijenta N.M. na kvalitet pružene zdravstvene usluge, (koji je usvojen) i u kojem je i navedeno da je prigovor N.M. podnio prvostepenom organu kako bi se preduzele potrebne radnje protiv tužitelja, ali da se predmetnom odlukom nije o tome odlučivalo.

Sud je detaljno cijenio i analizirao pomenute i sve ostale navode tužbe, ali je, s obzirom na nesporno utvrđeno činjenično stanje, ocijenio da oni po procesnom i materijalnom pravu ne mogu uticati na drugačije rješavanje ove upravne stvari i drugačije presuđenje, zbog čega je, na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Z a p i s n i č a r:
Nina Stjepanović, s.r.

S u d i j a:
Amira Ferizbegović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.